

hver Dag, for saa vidt da Kassetransaktioner have fundet Sted, og foretages en Sammenligning mellem Kasseoptællingen og Kassebogen, og naar de ikke stemme, bør der ske Tilførsel i Kassebogen om den stedfindende Difference, hvad enten den er pro eller contra; thi ellers vil man kunne opleve, at Kassebogen er ført i den skjønneste Orden og udviser Beholdning af saa og saa mange Kroner, medens det, naar man saa skal undersøge det nærmere, viser sig, at disse Kroner ikke ere der og mulig ikke have været der i lang Tid. Jeg anser det derfor for en absolut Nødvendighed, at der i § 4 gives en Bestemmelse til om Kasseoptælling.

Det, der forekommer mig at være det svage Punkt i dette Lovforslag, er Myndighedernes Mangel paa Bøne til at paase, at Loven overholdes, thi saavidt jeg kan skjønne, have de ingenjombest Ret til at trænge ind i en Mand's private Hus eller hans Kontor for at undersøge, om han virkelig fører de Bøger, han skal; det Gæste, som skulde foranledige eller i alt Fald være det væsentlige Motiv til at foranledige Folk til at føre de Bøger, som Loven byder, maatte da være Hensynet til Straffen; men Lovforslaget savner jo ganske Straffebestemmelser. Nu veed jeg vel, at de Herrer Jurister ville sige: De findes i almindelig borgerlig Straffelov, og det kan være godt nok for Jurister og Dommere, men det er ikke tilstrækkeligt for de Folk, som skulle efterleve Loven. I de engelske Love af lignende Indhold er der, saavidt mig bekendt, i Almindelighed i hver Paragraf til Slutning en Bestemmelse om, hvorledes Overtrædelse af Paragrafen straffes. Jeg finder den Fremgangsmaade overordentlig praktisk; thi Lovene skrives ikke saa meget for Dommere og Jurister som for dem, der skulle efterleve Lovene. Det er jo imidlertid kun et fromt Ønske at udtale her; thi det er altfor meget mod vore lærde Juristers Opfattelse her i Landet, til at de nogenfinde skulde finde sig foranledigede til at gaa ind paa noget Saadant; men heldigt vilde det være, om Lovene indeholdt i alt Fald en Adhødning af, hvilke Straffe Vedkommende udsætter sig for, naar han overtræder Lovens Bestemmelser. Disse Straffe vilde, saavidt jeg kan skjønne, indskrænke sig til Bøder og eventuelt Fængselsstraffe. Det er altsaa dem, som væsentligt skulde foranledige, at Loven bliver overholdt. Jeg mener ikke, at de vilde være tilstrækkelig virksomme, i alt Fald ikke saa virksomme, som man kunde ønske. Den Mand, der føler sig fuldkommen tryk, som ikke tror, at han nogenfinde bliver insolvent, vil ikke føle sig stærkt opfordret af Hensyn til de Straffe, som han

mener aldrig ville gjøre sig gjældende overfor ham, til at føre Bøger, som han ellers ikke har lyst til at føre. Skke engang Udset til Fængsel kan afstræffe ham; thi naar hans Bøger ikke komme til at foreligge for de offentlige Autoriteter, før han er død, er det jo umuligt at straffe ham med Fængsel, og en Bøde vil jo heller ikke virke meget afstrækkende paa ham; thi hans Dødsbo vil man vel ikke mulkttere, fordi han har forsømt at føre disse Bøger. Paa den anden Side vil den Mand, der bestandig lever paa Fallitens Rand, i Reglen være saa demoraliseret, at han ikke af saadanne mindre Hensyn som Hensynet til en Bøde vil føle sig opfordret til at gjøre sin Pligt; thi Bøden vil i Reglen gaa ud over hans Kreditorer og ikke over ham selv. Fængselsstraffen vil han i Reglen kunne unddrage sig ved Flugt; naar han først er kommen saavidt, er det ikke særlig afstrækkende, og derfor paalægger saadanne Bestemmelser ham ikke nogen stærk Tvang. Hvorledes man skulde bære sig ad for at fremtvinge Gjenmørelsen af Lovens Bud, er det naturligvis meget vanskeligt at sige. Jeg har tænkt mig et Middel dertil, som jeg skal tilslade mig at fremsætte til den høitærede Ministres Overveielse. I Reglen viser det sig, naar en Mand gaar fallit, at han i lang Tid har undladt at føre sine Bøger og foretage Statusopgjørelse; Grunden dertil kan jo være Sløsevornhed og Uegtydighed, men i de fleste Tilfælde vil Grunden være den, at han mangler Kurage til at gjøre den op, han tør ikke se Sandheden i Dinene, han frygter for det Resultat, der vil vise sig, naar han gjør den op. Han frygter for, hvad der vil komme ud, naar hans Assistenten og Kommiss'er faae Indsigt i, hvorledes Status virkelig er. Derfor undlader han at foretage Opgjørelsen og undlader at melde sig insolvent, saa snart han skulde, og i det Dieblit han gaar fallit, kan Ingen finde ud eller ind af hans Forhold. Hvis man ved Lov paahød, at Enhver, der er Lovens Regler underkastet, skulde en Gang i hvert Kalenderaar indlevere til Stifteretten i den Jurisdiktion, hvor han hørte hjemme, i forseglet Konvolut en Opgjørelse af sin Status, som kunde være affattet saa detailleret, som han vilde, eller ganske summarisk under Henvisning til de Bøger, han fører i sin Forretning, og denne Konvolut, som indeholdt hans Statusopgjørelse, ikke under nogenjombest Betingelse skulde kunne aabnes af Stifteretten eller overhovedet af Noget, undtagen naar Manden gif fallit, men skulde tilbageleveres til Vedkommende, naar han i næste Kalenderaar indleverede den ny Status, og